

A Fővárosi Ítéltábla

2.Kf.27.640/2006/ 13.szám

A Fővárosi Ítéltábla a Ráthonyi Kft. (Debrecen) felperesnek a Gazdasági Versenyhivatal (Budapest - hivatkozási szám: Vj-126/2002.) alperes ellen versenyügyben hozott határozat felülvizsgálata iránt indított perében - amely perbe a Warimpex Finanz- und Beteiligungs Aktiengesellschaft (Wien) felperesi beavatkozó és Tra-Üdi Rt. (Budapest) alperesi beavatkozó beavatkoztak -, a Fővárosi Bíróság 2006. évi július hó 5. napján kelt 3.K.30.751/2006/6. számú ítélete ellen az alperesi beavatkozó által 9. sorszám alatt előterjesztett és 11. sorszám alatt indokolt fellebbezés, valamint az alperesnek a másodfokú eljárásban 4. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezése folytán az alulírott helyen 2007. évi június hó 6. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi, és a pert megszünteti.

Kötelezi a felperest és a felperesi beavatkozót külön-külön, hogy fizessenek meg 15 napon belül az alperesnek és az alperesi beavatkozónak külön-külön 10.000 (azaz tízezer) - 10.000 (azaz tízezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Ez ellen a végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Magyarországon a felperes és az alperesi beavatkozó is gyárt Traubisoda néven szénsavas üdítőitalt. Az alperesi beavatkozó 2000. augusztusában a havonta megjelenő és a kiskereskedőknek szóló TERMÉKMIX nevű ingyenes lapban 25 000 példányban többoldalas reklámot jelentetett meg, amelyben az általa gyártott Traubisoda üdítőitalra vonatkozóan azt állította, hogy

- a) "csak ez az igazi Traubisoda",
- b) más hasonló termék nem felel meg a megszokott Traubi íznek és tulajdonságoknak, legtöbbször zavaros.
- c) A 0,2 literes palackot (melyben a versenytárs Ráthonyi Kft. palackozza a Traubisodát) áthúzva ábrázolta.

Az alperes a felperes fenti kijelentéseket sérelmező panasa alapján 2000. szeptember 6. napján versenyfelügyeleti eljárást indított az alperesi beavatkozóval szemben a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 8.§-ának (2) bekezdés a) pontjában és 10.§-ában megfogalmazott tilalomba ütköző magatartás vizsgálatára. Eljárása során a reklám szövegét és képi elemeit vizsgálva megállapította, hogy az a) pont alatti állítás a saját árura tartalmaz pozitív kijelentést, míg a b) és c) pont a versenytárs termékének negatív tulajdonságait emeli ki. Arra

figyelemmel, hogy az alperesi beavatkozó védjegyjogosultságot nem szerzett és nem igazolta, hogy a gyártási know-how-t egyedül ismeri, az alperes az a) pont alatti állítást nem tartotta valósnak, és ezzel összefüggésben, továbbá bizonyítottság hiányában a b) és c) pont alatti állításokat sem fogadta el versenyjogszerűnek. Ezért a 2001. január 8. napján kelt Vj-153/2000/29. számú határozatában a fogyasztók megtévesztésére alkalmas reklám közzététele miatt az alperesi beavatkozót 1.000.000 forint bírság megfizetésére kötelezte.

Az alperesi beavatkozó jogsértés hiányát állító keresete folytán eljáró Fővárosi Bíróság 2002. június 12. napján kelt 2.K.30.786/2001/13. számú ítéletével az alperes határozatát hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte. Rámutatott arra, hogy a versenyszempontú vizsgálatnak nem tárgya a védjegyjogosultság kérdése, csupán az vizsgálható, hogy az állítások valósak-e. Ennek keretében szükségesnek találta a két termék összehasonlítását, azonosságuk vizsgálatát, továbbá annak eldöntését, hogy melyik termék felel meg az évtizedekkel korábban megismert és közkezdvelt Traubi-íznek. Az ítélet az alperesi fellebbezés visszavonására figyelemmel elsőfokon jogerőre emelkedett.

Az alperes a megismételt eljárásban szakértőt rendelt ki a bíróság által felvetett kérdések megválaszolására, majd a 2002. december 5. napján kelt Vj-126/2002/18. számú határozatával az eljárást megszüntette, mivel arra a megállapításra jutott, hogy az alperesi beavatkozó versenyjogszerűen állította termékéről a kifogásolt reklámban foglaltakat, azaz azt, hogy „Csak ez az igazi Traubi”. A fogyasztók megtévesztése szempontjából a versenytársi terméket érintő reklámállításokat, a saját árura vonatkozó és valósnak bizonyult kijelentésre figyelemmel a Tpv. 3.§-a alapján találta megítélhetőnek. Az alperesi határozatot a felperes - jogi képviselője útján - 2002. december 19. napján vette kézhez.

A felperes a 2003. január 21. napján az alperesnél előterjesztett keresetében a határozat megváltoztatását, illetőleg a határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Hivatkozott arra, hogy ügyféli jogait nem gyakorolhatta, a szakértői bizonyítás rossz alapon zajlott le, abból téves következtetésre jutott az alperes. Hiányolta a reklám képi elemeinek versenyjogi vizsgálatát. A szakértői vélemény alapján a jogsértést megállapíthatónak találta.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte és rámutatott arra, hogy a bírói ítélet útmutatása alapján és az elfogulatlan szakértői vélemény figyelembevételével hozta meg döntését. Hivatkozott arra is, hogy a versenyfelügyeleti eljárásban a felperes nem volt ügyfél, csupán bejelentő.

A felperesi beavatkozó csatlakozott a felperes által előadottakhoz és kiemelten hivatkozott arra, hogy a reklámmal kapcsolatos magatartás versenyjogi megítélésénél figyelembe kell venni, hogy ki jogosult az árujelző használatára.

Az alperesi beavatkozó a per megszüntetését kérte utalva arra, hogy a felperes nem ügyfél, így keresetösségi joggal sem rendelkezik. A kereset elutasítását pedig azért kérte, mert a szakértői véleménnyel alátámasztottnak találta reklámja állítását. Hivatkozott arra is, hogy a védjegy jogosultságnak a perben relevanciája nincs.

Az elsőfokú bíróság az alperes Vj-126/2002/18. számú határozatát megváltoztatta és megállapította, hogy az alperesi beavatkozónak a TERMÉKMIX 2000. augusztusi számában közzétett reklámállítása a fogyasztók megtévesztésére alkalmas volt, mellyel az alperesi beavatkozó megsértette a Tpv. 8.§-ának (1) és (2) bekezdés a) pontját. Egyéb vonatkozásban az eljárást megszüntette. Kötelezte az alperesi beavatkozót, hogy 30 napon belül fizessen meg

az alperesnek 1.000.000 forint bírságot. Az elsőfokú bíróság a reklámállítások egyenkénti vizsgálata körében arra a megállapításra jutott, hogy az alperesi beavatkozó sem jogi szempontból, sem a termék tulajdonsága szempontjából nem igazolta a reklámállítás valóságtartalmát, így magatartásával a fogyasztókat megtévesztette. A hirdetés két másik állítását (b/ és c/ pont alatt) a versenytársakra, a versenytársak termékeire vonatkozóan minősítette, amelyeket a Tptv. 2. és 3.§-a alapján tartott megítélhetőnek. E körben - a Tptv. 86.§-ának (1) bekezdésére utalva - rögzítette az alperesi hatáskör hiányát.

Az alperesi beavatkozó fellebbezésében a per megszüntetését, illetőleg az ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, ennek hiányában az ítélet megváltoztatást és a kereset elutasítását kérte. Kiemelte, hogy jogsértően járt el a bíróság, amikor perbehívási kérelmét figyelmen kívül hagyta, a keresetösségi joggal nem rendelkező - a közigazgatási eljárásban bejelentőként eljáró - felperes keresetét érdemben elbírált, és a kereseti kérelmen túlterjeszkedve hozta meg döntését. Kifogásolta bizonyítási indítványai elutasítását. Hivatkozott arra, hogy az alperes a korábbi bírósági ítélet alapján járt el.

Az alperes csatlakozó fellebbezésében az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Állította, hogy a beavatkozó nem peres fél, és a megváltoztatási jogkör nem terjed ki arra, hogy a nem peres fél terhére tegyen megállapítást az elsőfokú bíróság.

A felperes ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte.

A felperesi beavatkozó az ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokaira figyelemmel. Az alperes álláspontját tévesnek minősítette, és utalt arra is, hogy a perbehívott és az alperesi beavatkozó tulajdonosi köre azonos.

Az alperes és az alperesi beavatkozó fellebbezése az alábbiak szerint alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 252.§-ának (2) bekezdése alapján a fellebbezési kérelmek és fellebbezési ellenkérelmek korlátaira tekintet nélkül végzéssel hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja, ha az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt szükséges a tárgyalás megismétlése, illetőleg kiegészítése. A Pp. 251.§-ának (1) bekezdése alapján ha a másodfokú bíróság a Pp. 157.§-a értelmében a pert megszünteti, az elsőfokú bíróság ítéletét teljes egészében, vagy abban a részben, amelyre a megszüntetés oka fennáll, hatályon kívül helyezi.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét nem tartotta érdemi vizsgálatra alkalmasnak, mert azt az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértésével hozta meg.

A közigazgatási határozat megváltoztatására csak kivételesen - a törvényben meghatározott esetekben - van lehetőség. A Pp. 339.§-ának (2) bekezdése felsorolja ezeket az eseteket, de törvény további eseteket is megállapíthat. A Tptv. 83.§-ának (4) bekezdése alapján a bíróság a versenytanács határozatát megváltoztathatja. A határozat megváltoztatásának kivételessége a bírósági felülvizsgálat jellegéből következik azzal, hogy a bíróság nem veheti át, nem vonhatja el a közigazgatási szerv hatáskörét. A bíróság megváltoztatási jogköre a törvénysértés megállapítására terjed ki, hiszen ésszerűtlen és felesleges lenne ilyen esetekben a közigazgatási eljárás ismételt lefolytatása. A megváltoztatási jogkör indokolatlan és

jogsértő túllépését jelenti azonban, ha az elsőfokú bíróság a jogsértés megállapítása esetén szankció alkalmazásáról is dönt, első lépésben. Ez esetben indokolatlanul veszi át a közigazgatási szerv hatáskörét, és elvonja a marasztalt fél jogorvoslati lehetőségét.

A perbeli esetben az elsőfokú bíróság jogsértő módon megállapítást tett ítéletének rendelkező részében, holott a Pp. 123. §-a szerinti megállapítási keresetnek a közigazgatási perben nincs helye (KGD 1992/208.). Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság ítéletével olyan személyt marasztalt, aki nem tekinthető peres félnek, hiszen a beavatkozó nem fél, csupán olyan a perben résztvevő személy, aki - korlátozottan minden olyan cselekményre jogosult, és minden olyan nyilatkozatot megtehet, mint az általa támogatott fél.

A fenti okokból az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése szükséges volt, annak érdemi vizsgálatára sor sem kerülhetett. A másodfok bíróság az ítélet hatályon kívül helyezése mellett vizsgálta a per újabb tárgyalásának körülményeit és megállapította, hogy az akadályba ütközik, mivel a felperes keresetlevelét a keresetindítási határidőn túl terjesztette elő.

A perindítás idején hatályos jogszabályi rendelkezések értelmében a keresetlevelet az elsőfokú közigazgatási határozatot hozó szervnél vagy az illetékes bíróságnál a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül kellett benyújtani. A felperes jogi képviselője a másodfokú határozatot 2002. december 19. napján vette kézhez, azonban a keresetlevél 2003. január 21. napján, a 33. napon került előterjesztésre.

A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény 25.§-ának c) pontja szerint a Legfelsőbb Bíróság a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz. A 2003. december 3. napján kelt 4/2003. Polgári jogegységi határozatban a Legfelsőbb Bíróság kimondta, hogy a határidő elmulasztásának vagy a késedelemnek a jogkövetkezmenyei a határidő utolsó napjának elteltével állnak be. A bírósághoz intézett beadványok előterjesztésére megállapított határidő a hivatali idő végével lejár. Ez a szabály érvényesül a Pp. 330.§-ának (1) bekezdése alapján az alperesnél történő előterjesztés esetében is. Mivel a felperes keresetlevele a 33. napon érkezett meg az alpereshez, az késedelmesen előterjesztettnek minősül. A felperes mulasztása miatt igazolási kérelemmel nem élt, így annak jogkövetkezmenyeit elhárítani nem lehetett.

Bár a perindítást követően hozta meg a Legfelsőbb Bíróság jogegységi döntését a keresetindítási határidő számítása tekintetében, azt az elsőfokú bíróságnak eljárása során alkalmaznia kellett volna, mivel ez nem jogszabály, így a visszamenőleges alkalmazás tilalma fel sem merülhet, ugyanakkor mint jogértelmezést egységesítő és kötelező vélemény a folyamatban lévő eljárásokban is irányadó.

A Pp. 124.§-ának (1) bekezdése értelmében a bíróság a keresetlevelet nyomban, de legkésőbb a bírósághoz érkezésétől számított harminc napon belül megvizsgálja annak megállapítása érdekében, hogy nem kell-e azt a félnek hiánypótlásra visszaadni (95.§), nincs-e helye az ügy áttételének (129.§), illetőleg a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasításának (130.§), és a szükséges intézkedéseket megteszi. A Pp. 124.§-ának (3) bekezdése alapján a tárgyalás kitűzésére akkor van jogszabályi lehetőség, ha az (1) és (2) bekezdésben foglalt megtételére nincs szükség, illetőleg a fél hiánypótlási kötelezettségének eleget tett és így a keresetlevél alkalmas a tárgyalás kitűzésére. Mulasztott az elsőfokú bíróság akkor, amikor a Pp. 124.§-ának idézett jogszabályhelyeiben foglalt kötelezettsége ellenére a keresetindítási határidő megtartottságát nem vizsgálta, ugyanis a közigazgatási határozat térdvevényének és

a keresetlevél alperesi érkeztetésének az adataiból észlelnie kellett volna a keresetlevél elkésettségét, és az igazolási kérelem hiányát. Az elsőfokú bíróságnak a felperes keresetlevelét a Pp. 130.§-ának (1) bekezdés h) pontja alapján elkésettség miatt idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítania, utalva az igazolási kérelem hiányára, illetve a Pp. 128.§-a szerinti perindítás hatályának beállta után a pert a Pp. 157.§ a) pontja alapján meg kellett volna szüntetnie. A per joghatályos megindulásának hiányában ugyanis az elsőfokú bíróság nem rendelkezhetett volna tárgyalás kitűzéséről és a keresetet érdemben nem bírálhatta volna el.

Tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor nem észlelte a felperes mulasztását és elvégezte a keresetben foglaltak érdemi vizsgálatát, tárgyalást tűzött és ítéletet hozott, ahelyett, hogy a Pp. 157.§-ának a) pontja alapján - visszautalva a Pp. 130.§-ának (1) bekezdés h) pontjára - a per megszüntetéséről döntött volna.

A fentiek folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 251.§-ának (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és a pert a Pp. 157.§-ának a) pontja alapján, figyelemmel a Pp. 130. §-ának (1) bekezdés h) pontjára, megszüntette.

A másodfokú bíróság a felperest és a felperesi beavatkozót a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése és 83.§-ának (1) bekezdése alapján kötelezte külön-külön az alperes és az alperesi beavatkozó együttes első- és másodfokú perköltségének megfizetésére. Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57.§-ának (1) bekezdése a) pontja alapján illetékmentes, így a fellebbezési illeték viseléséről rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2007. évi június hó 6. napján